

Sygn. akt VII Ka 963/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Remigiusz Chmielewski,

Sędziowie: SO Małgorzata Tomkiewicz,

SO Dariusz Firkowski (spr.),

Protokolant st. sekr. sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2013r.

sprawy K. B.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora, oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 11 czerwca 2013r., sygn. akt VII K 50/13

I zaskarżony wyrok uchyla i sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie przekazuje,

II zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. K. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonego K. B. wykonywaną w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) zł tytułem podatku VAT od tej opłaty.

Sygn. akt VII Ka 963/13

UZASADNIENIE

K. B. został oskarżony o to, że oskarżonego o to, że:

w dniu 22 lipca 2012 r. w parku znajdujących się przy DH M. przy ul. (...) w O. dokonał rozboju polegającego na tym że używając przemocy w postaci przewrócenia na ziemię wskutek pchnięcia rękami oraz kopania po całym ciele T. Ł. zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) oraz pieniądze w kwocie 30 złotych na szkodę T. Ł. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 280§1 kk w zw z art. 64§1 kk

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013r. w sprawie VII k 50/13

oskarżonego K. B. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z tym tylko, iż ustalili że dopuścił się go działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą i za to z mocy art. 280§ 1 kk w zw z art. 64§1kk opierając wymiar kary o art. 280§ 1 kk skazuje go na karę 2 (dwóch) lat 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok zaskarżyli prokurator, oskarżony i jego obrońca.

Oskarżyciel publiczny wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na błędnym ustaleniu, że K. B. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa rozboju wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, podczas gdy wszechstronna ocena zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności zeznań pokrzywdzonego złożonych w toku postępowania sądowego, zeznań K. W., a także zeznań M. M., z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie uzasadnia takiego twierdzenia.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że K. B. dopuścił się czynu w brzmieniu opisanym w akcie oskarżenia.

Obrońca K. B. wyrokowi zarzuciła:

1/ obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 6 kpk przez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka D. S., który wedle oskarżonego był danego dnia ze znajomymi niedaleko miejsca zdarzenia, zatem mógłby wypowiedzieć się w kwestii, czy dane zdarzenie opisane w zarzutach widział;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na daniu wiary przez Sąd I instancji pokrzywdzonemu, uznając jego relacje ze zdarzenia za wiarygodną podczas gdy pokrzywdzony jest cukrzykiem i jak sam zeznał na rozprawie, nie może pić alkoholu w większych ilościach, do czego danego wieczoru się nie stosował, znacznie alkoholu nadużywając. Zatem nie sposób w sposób bezkrytyczny dać w całości wiarę zeznaniom pokrzywdzonego;

3/ rażąco niewspółmierność wymierzonej kary, albowiem jest ona zbyt surowa. K. B. oskarżony jest o rozbój, jednakże dolegliwość wymierzonej przed Sąd kary znacznie przekracza stopień winy oskarżonego. Sąd błędnie ustalił stopień społecznej szkodliwości czynu jako znaczny pomimo, że zarówno pokrzywdzony, jak i oskarżony byli pod wpływem alkoholu i nie pamiętają szczegółowo zdarzenia, a także nawet przyjmując, że oskarżony zarzucany czyn popełnił, to jednak według ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, oskarżony po wyjęciu pieniędzy z portfela zwrócił pokrzywdzonemu dokumenty. Zatem stopień społecznej szkodliwości czynu należy uznać za znikomy.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o:

1/ o dopuszczenie dowodów oddalonych przez Sąd,

2/ zmianę wyroku w zakresie ustalenia winy i uniewinnienie oskarżonego od zrzucanych mu czynów

Ewentualnie o:

3/ zmianę wyroku w zakresie ustalenia kary poprzez znaczne jej obniżenie i złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu, a nadto skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego jej zawieszenie.

4/ uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

K. B. nieformalną apelacją wyrok zaskarżył w całości i zarzucił, że orzeczenie jest dla niego krzywdzące. Oskarżony podniósł, że w sprawie nie ma obdukcji lekarskiej pokrzywdzonego a ponadto ten ostatni zmieniał swoje zeznania. Skarżący wskazał na niezrozumiałe dla niego zachowanie K. W. a także podniósł, że niezasadnie oddalono wniosek

o przesłuchanie D. S.. W ocenie oskarżonego konieczne także było bezpośrednie przesłuchanie na rozprawie R, D., E. L. i L. B.

Podnosząc powyższe zarzuty K. B. wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie stwierdzić należy, że apelacje są zasadne w takim zakresie w jakim podniesione w nich okoliczności nakazują uchylenie zaskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W ocenie Sądu Okręgowego konieczne jest ponowne przeprowadzenie dotychczasowych dowodów i poddanie ich wnikliwej ocenie a także uzupełnienie postępowania co winno pozwolić na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia.

Przede wszystkim konieczne jest wnikliwe przesłuchanie pokrzywdzonego co do podawanego przez niego opisu sprawcy (sprawców) zdarzenia z dnia 22 lipca 2012r. Zwrócić bowiem uwagę należy na to, że T. Ł. posługiwał się pojęciami „niższy” i „wyższy” dalej ich nie precyzując- k.30d.w.-4. Tym samym konieczne jest ustalenie faktycznego wzrostu K. B. i K. W., przy czym co do oskarżonego na uwadze mieć należy także wnioski płynące z analizy zdjęcia nr 4 na k.45. Ponadto celowym jest odniesienie się do podawanych przez pokrzywdzonego zmiennych relacji w zakresie, która z osób „niższa” czy „wyższa” była faktycznym sprawcą (sprawcami) rozboju – porównaj k120. Ma to niebagatelne znaczenie tak w zakresie apelacji wywiedzionych na korzyść oskarżonego, które kwestionują jego zawinienie jak i apelacji prokuratora w zakresie podniesionego przez niego zarzutu.

Pokrzywdzony a także i K. W. winni być także przesłuchani na okoliczność zarzutu stawianego przez oskarżonego w apelacji jakoby w czasie przed zarzucanym zdarzeniem razem odchodzili na bok i o czymś mówili- porównaj k.294 odw.

Z uwagi na treść zeznań pokrzywdzonego konieczne jest także dążenie do bezpośredniego przesłuchania E. L. i R. D. co do podawanych przez nich okoliczności związanych z połączeniami telefonicznymi z oskarżonym. Zwrócić przy tym uwagę należy, że nie było prawidłowe odstępianie od bezpośredniego przesłuchania E. L. w sytuacji gdy była ona prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy i nie było ku temu innych przeszkód- porównaj k.205 i k.209. W ślad za argumentami zawartymi w apelacji prokuratora zauważyć również należy, że L. B. jest siostrą oskarżonego a zatem winno być od niej odebrane stanowisko co do jej woli składania zeznań przed Sądem –k.59 i k.209.

Wreszcie zasadnie zdają się podnosić skarżący kwestię przesłuchania w sprawie w charakterze świadka D. S. albowiem nie da się obecnie kategorycznie wykluczyć, że nie posiada on wiedzy na okoliczność zdarzenia.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok uchylono i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania – art.437§2kpk i art.438pkt.2-3kpk.

Przy ponownym rozpoznaniu postępowanie przeprowadzić należy z uwzględnieniem poczynionych uwag co winno pozwolić na trafne określenie odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany mu czyn.

O opłacie i podatku VAT dla obrońcy z urzędu orzeczono w myśl art.29 ustawy prawo o adwokaturze i rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy.